

T.C.
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
SİNEMA TELEVİZYON ANA SANAT DALI
SİNEMA TELEVİZYON SANAT DALI

“KAYBOLAN ÇOCUKLUĞUM”
(Yüksek Lisans Tezi)

Tezi Hazırlayan: Filiz **DURAK**

İSTANBUL, 2008

T.C.
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
SİNEMA TELEVİZYON ANA SANAT DALI
SİNEMA TELEVİZYON SANAT DALI

“KAYBOLAN ÇOCUKLUĞUM”
(Yüksek Lisans Tezi)

Tezi Hazırlayan:
Filiz **DURAK**

Öğrenci No:
050770018

Danışman:
Yard. Doç. Dr. Burak Buyan

İSTANBUL, 2008

YEMİN METNİ

Sunduđum Yüksek Lisans Projesi/Yüksek Lisans Tezimi, Akademik Etik İlkelerine bağlı kalarak, hiç kimseden akademik ilkelere aykırı bir yardım almaksızın bizzat kendimin hazırladığına and içerim. 04.09.2008

Filiz DURAK

T.C.
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
TEZLİ/TEZSİZ YÜKSEK LİSANS SINAV TUTANAĞI

KAYBOLAN ÇOCUKLUĞUM

Projeyi Hazırlayan: Filiz DURAK

ÖZET

Film, mübadele döneminden kalma Eski Foça'daki bir taş evin restorasyon çalışması sırasında bulunan bir mektubun hikâyesini anlatır. Mektubu bulan mimar, mektubun sırrını çözmek amacıyla Rumca bilen birini arar. Kendisi de bir mübadil olan Vediha Hanım'a ulaşır. Vediha Hanım, bu mektubu Türkçe'ye çevirirken kendi çocukluğuna döner. Evin bir duvarına saklanmış bu mektup; ailenin, evlerini terk etmek zorunda kalmadan önceki gece hissettiklerini seyirciye aktarır. Vediha Hanım, mektupta adı geçen ailenin küçük kızıyla kendi yaşadıkları arasında kimi benzenlikler/bağlantılar olduğunu fark etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mübadele, özdeřleşme, restorasyon.

MY LOST CHILDHOOD

Presented by: Filiz DURAK

Abstract

The movie takes place when a letter which is found coincidentally during the restoration of an old house in the time of commutation period in ancient Foça. The architect who finds the letter aims to find the secret of it and starts looking for someone who is able to speak Greek language. Mrs. Vediha who also goes through the commutation period translates the letter to Turkish. With the letter Mrs. Vediha goes back to her childhood days in her memory. The letter which was hidden inside the wall of the house explains the feelings of the family members who were forced to leave their own places during the commutation. Mrs. Vediha empathies with the story of little girl who is also a member of the same family.

Key Words: interchange, identification, restoration

İÇİNDEKİLER

	SAYFA NO
Yemin Metni	I
Jüri Sayfası	II
Türkçe Özet ve Anahtar Kelimeler	III
Abstract and Key Words	IV
İçindekiler	V
Giriş	1
Amaç	2
Sonuç	3
Filmin Teknik Özellikleri	5
İş Programı	
Künye	
Senaryo (Türkçe)	
Senaryo (İngilizce)	
Özgeçmiş	

“KAYBOLAN ÇOCUKLUĞUM”

GİRİŞ

Eski Foça’da geçmekte olan film, eski bir Rum evinin restorasyon sahnesiyle başlar. Mimar ve taş ustaları arasında, Rum evlerindeki el işçiliği ve dayanıklılığa dair diyaloglar geçmektedir. Mimar, evlerin sadece bir yapı olarak değil, ruhlarıyla birlikte algılanması gerektiğini savunmaktadır. Tam bu sırada evin derzlerini yapan ustalardan biri, duvarı oluşturan taşlardan birinin arkasındaki boşluğu fark eder. Mübadele yıllarından kalan evlerde gömülü bulunan hazine hikâyelerine aşıkâr olan usta heyecanlanır. Çünkü duvarın içine özenle saklanmış şişenin içinde bir kâğıt vardır. Bulduğu şişenin içindeki kâğıtta, hazinenin yerini gösteren bir harita olduğunu düşünen usta, mimar ve diğer ustanın tepkisine rağmen şişeyi kırar. Usta, içinde anlamadığı bir dilde yazılı mektupla karşılaşır. Mimar, şişenin içinden çıkan Rumca mektupta ne yazdığını öğrenmek için Foçalı arkadaşının yardımıyla Limni mübadili olan Vedia Hanıma gider.

Vedia Hanım, mektuptaki cümleleri! “anlayacağımız” dile çevirirken evin hikâyesi de yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır. Mektupta; mübadele nedeniyle ertesi sabah evlerini terk etmek zorunda kalacak olan ailenin son gece yaşadıkları ve duydukları acı, kâğıda dökülmüştür. Sevdiği kızı bırakmak istemeyen evin oğlu, doğduğu ve doydğu toprakları aşkı olarak gören bir baba ve çocukluğunu bahçedeki çam ağacıyla özdeşleştiren evin küçük kızı Eleni. O’na göre terk etmek zorunda kalacağı çam ağacı, arkasından çok ağlayacaktır.

Vedia Hanım, mektubu okudukça satır satır kendi çocukluğuna döner. Eleni’nin kaybolan çocukluğunu simgeleyen ağaç ve yaşadıkları, aynı zamanda Vedia Hanımın kendi çocukluğuna yaptığı bir yolculuğa dönüşür. Mektupta anlatılanlar aynı zamanda evin hikâyesidir. Belki de konuşan evin ta kendisidir.

AMAÇ

2003 yılıydı. Eski Foça'da Küçük Liman'a bakan eski Rum evlerinden birinde tanıştım O'nu. Yılların tortusu çökmüş bedenine, yaşamın izlerini taşıyan yüz hatlarına rağmen belleği dipdiri idi. Bana yaşamını anlatmıştı. Limni Adası'nda geçen çocukluğunu, sonra çok küçük yaşlarda geldiği Eski Foça'daki anılarını... Gerçekten hatırlıyor muydu? Yoksa yaşlılığın ona oynadığı oyunlar mıydı? Bilmiyorum. Dışarıdan bakıldığında, imrenilecek güzellik ve zarafette bir evde oturuyor, güzel bir sahil kasabasında yaşıyordu. Dudaklarının arasından kendini gizleyemeyen bir hüznün ve belirgin bir özlemle dökülen sözcükler, Limni'deki çocukluk anılarına çakılıp kalıyordu. Benim için şaşırtıcı bir deneyimdi, hiç unutmadım. Zihnimdeki bu ve benzeri anılar, yüksek lisans filmim için seçtiğim "Kayboluş" temasını seçmemde etkili oldu.

Savaş sonrası zorunlu göçü ve mübadeleyi yaşayanların duyguları üzerine yazdığım bu kısa film senaryosunda temel olarak iki duyguyu sinemayla bağdaştırmak istedim. Birincisi; çevremizde gördüğümüz kaderine terk edilmiş ve zamana yenik düşmüş evlerin birer hikâyesi olduğu, bunların bir tarihe tanıklık ettikleri, dile gelirlerse söyleyecek çok şeyleri olduğu... Her evin kendi hikâyesi, kendi sırları olduğu... İkincisi; kesintiye uğrayan, bizden çalınan çocukluk anılarımızın hayat boyu bizi çağırdığı ve çağıracağı... Ve tabii topraklarından, ülkelerinden sürülürcesine uzaklaştırılan insanların duygularını biraz da olsa anlayıp aktarabilmek isteği. Eleni ya da Feride fark etmeksizin...

SONUÇ

Senaryo aşaması tamamlandıktan sonraki en önemli süreç, filmin iki kahramanının belirlenmesiydi. Ev ve Vedia Hanım. Çekimleri gerçekleştireceğimiz evi bulduğumuzda çok şaşırtıcı bir şey öğrendik. O da, bu evin restorasyonu sırasında senaryomdakine benzer bir şekilde mektup çıkmış bulunmuş olmasıydı. Mektubun orijinali büyük bir titizlikle saklanmıştı. O mektuba çevirmenlik yapan ve kendisi de bir Limni mübadili olan Ruhi İyigün, senaryoda kullandığımız mektubun da hikâyesini kaleme aldı. Filmde en çok hazırlık isteyen bölüm ise duvardan şişenin çıkarıldığı sahneydi. Derzleri yapılmış duvarların soyulması için gerçek taş ustalarından yardım aldık. O boşluğa sığacak şişenin bulunup yedeklenmesi, mektubun eskitilmesi gibi işleri için sanat ekibi ve prodüksiyon ekibi bir arada çalıştı. Vedia Hanımı arama sürecinde ise Foçalı dostlarımızdan yardım aldık. Pek çok ev neredeyse tek tek gezildi. Yerli halktan pek çok kişinin annesi, anneannesi, teyzesi ile tanışıldı, sohbetler edildi. Görüşmelerden önce TRT'nin Eski Foça ile ilgili çektiği bir belgeselde rol almış olan Vedia Hanım bulundu. Senaryoda betimlenmiş kadın profilinden daha genç olmasına rağmen yaptığımız provalarda başarılı bulduğumuz için kendisinin tercih ettik. Makyaj yardımıyla yüz hatları biraz daha belirginleştirildi (Artık Foça'ya yerleşmiş profesyonel makyözümüz amatör duygularla destek verdi.). Vedia Hanımın ailesi de Limni mübadiliydi. O da büyürken, annesinin Limni'de geçen çocukluk anılarını dinlemiş. Çekimler sırasında Türkçesini biraz kırmasını istediğimizde hep annesini, çocukluktan kalma sesleri kulağına getirmeye çalıştı.

Filmde, mimar Erdal'ı oynayan İbrahim Kocaçal (İzmir Devlet Tiyatrosu) dışında herkes amatördü. Bunun, filmin doğallığına katkısı olduğunu düşünsem de, çekimlerde biraz zorlanmama yol açtığını belirtmek zorundayım. Çekimler sırasında tekrarlardan kaynaklanan zaman kaybının yanı sıra oyuncuların motivasyonlarını sağlamak da yönetmen olarak bana kalıyordu. Ayrıca montajda, "oyunculuklardan" kaynaklanan sorunlar nedeniyle bazı planları istediğim ölçeklerden kullanamadım.

Genel anlamda sorunsuz tamamlanan çekimler sırasında, sözü edilmeye değer diğer bir sorun da kalabalıktı. Son derece “denetimli” mekânlar seçmeme rağmen Vedia Hanımın evi olarak kullandığımız mekânı, seste meydana gelen sorunlar nedeniyle istediğim performansta kullanamadım. Eski Foça’nın “Küçük Deniz” olarak adlandırılan kısmında yer alan “Papazın Evi” lakaplı bu ev, Eski Foça’nın en güzel evi sayılabilir. Çekimlerde evin ön cephesini çok kullanmak istememe rağmen, sahildeki kalabalığın gürültüsü yüzünden bunu da gerçekleştiremedim. Oyuncuların sesini mikrofondan kontrol ettiğimde, rüzgârın ve denize giren kalabalığın uğultusu oyuncuların sesini bastırıyordu. Bu sorunu da, zorunlu olarak sahneyi evin avlusuna taşımak suretiyle aştım. Finalde, hem Feride hem Eleni’ye gönderme yaptığımız küçük kız oyuncuyla çalışırken, denetimsiz sokakların kalabalığı da, beni ve ekibi tatmin eden sahneler çekmeme engel olmadı.

FİLMİN TEKNİK ÖZELLİKLERİ

Kamera: Panasonic HD HPX500 P2

Lens: 6 mm geniş açılı.

Kurgu, Avid Liquid cihazında gerçekleştirildi.

Tungsten 850'lik iki adet ışık kaynağı "daylight" filtre takılarak kullanıldı.

Sesler, Boom mikrofonla doğrudan kaydedildi.

İŞ PROGRAMI

Hareket: 09:00

Toplanma Yeri: Cafe Foçakarası

1.Sahne Dış/Gün Ev Genel (0.1 sayfa)

Oyuncular: fgr çocuk oyuncular

2.Sahne Dış/Gün Restorasyon yapılan ev (1.5sayfa)

Oyuncular: Mimar Erdal (Ekrem Kocaçal)

Zeynel Usta (Yavuz Anka)

Necmi (İbrahim Coşkun)

Fgr: İnşaat ustası (Şaban Budak)

Aksesuarlar: Cep telefonu

Masa

Tahta sandalye

El arabası

Derz aletleri

Harç

Yedekli şişe

Eskitilmiş mektup

Tuğlalar

Kırmızı eldivenler

3.Sahne Dış/Gün İbrahim'in Barı (0.5 sayfa)

Oyuncular: İbrahim (İbrahim Gürsu)

Mimar Erdal (Ekrem Kocçal)

Çaycı (Nihat Durak)

Aksesuarlar: Eskitilmiş Mektup

Çaylar

Tepsi

4.Sahne İç/Gün Vediha Hanım Ev, Koridor (0.25 sayfa)

Oyuncular: Vediha Hanım (Vediha Törün)

5.Sahne Dış/Gün Vediha Hanım Ev, Kapı önü (0.25 sayfa)

Oyuncular: Vediha Hanım (Vediha Törün)

İbrahim (İbrahim Gürsu)

Mimar Erdal (Ekrem Kocçal)

Aksesuar: Mektup

6.Sahne Dış/Gün Vediha Hanım Ev, Avlu (1 sayfa)

Oyuncular: Vediha Hanım (Vediha Törün)

İbrahim (İbrahim Gürsu)

Aksesuar: Sehpa

Sehpa örtüsü

Kahve fincanları

Sandalyeler

Mektup

7.Sahne Dış/Gün Eski Foça, Sokaklar (0.1 sayfa)

Oyuncular: Erendiz Müstecaplıođlu

Bitiş: 19.30

KÜNYE

Görüntü Yönetmeni: Fehmi TOĞRUL

Ses-Kurgu: Korkut ERDEN

Işık: Ozan ERDEN

Makyaj: Nazan ARSLAN

Sanat Yönetmeni ve Koordinasyon: İbrahim GÜRSU

Stüdyo ve Teknik Hizmetler: Ajans FTV (İzmir)

KAYBOLAN ÇOCUKLUĞUM (SENARYO)

1-İÇ-GÜN ESKİ TAŞ EV

Restore edilmekte olan evin bahçesinde mimar Erdal telefonla yeni ev sahiplerine bilgi vermektedir. İçerde de ustalar çalışmaktadır.

ERDAL: Yan cepheyi bitirdik. Şimdi girişin duvarlarını soyuyoruz. Tabi aslına sadık kalabilmemiz için çok özenli olmamız gerekiyor.

Evin bahçesindeki çam ağacının altında konuşmaktadır.

ERDAL: Bu yüzden de biraz yavaş gidiyoruz. Öyle sanıyorum ki; sizin geliş tarihinizde duvarlar bitmiş olur. Asırlık çamınızın gölgesinde oturursunuz artık!

Konuşma arkada devam etmektedir. İçerdeki çalışmaya döneriz.

NECMİ: Zeynel abi bu gavurlara şaşıyorum. Evlerinin yapılış tarihini, yapan ustanın adının baş harflerini her şeyi işlemişler. Bir de benim anama babama bak. Ben doğduktan üç yıl sonra nüfusa kaydettirmişler.

ZEYNEL: İyi ya kafa kâğıdına göre üç yıl daha gençsin.

Erdal telefonu kapatarak yanlarına gelir. Kapının eşiğine oturur.

ERDAL: Nasıl gidiyor usta?

ZEYNEL USTA: Bizim Necmi'ye laf yetiştirmekten... Bizim Necmi şu evleri yapanları da yaptıranları da bir türlü anlayamıyormuş. Ne böyle oya gibi işlenen duvarlar taşlar 140 yıl olmuş ayakta . Hele şu kurdun sökemediği rabbitalara ne demeli. Şimdikiler döşendikleri iki üç ay içinde dönmeye başlıyor. Olacak şey mi?

ERDAL: Necmi bak 140 yaşında hâlâ ayakta. Kimbilir neler gördü?

ZEYNEL: Dili yok ki anlatsın Erdal Bey.

ERDAL: Bence hepsinin gözü de var dili de ruhu da...

NECMİ: Töbe töbe.

Çalışma devam etmekte, gülüşmeler. Necmi'nin çalıştığı duvardan bir taş oynar.

NECMİ: Oya gibi işlemişler doğrusu usta, ama bak çürük diş gibi sallanıyor.

ZEYNEL: Sen niye buradasın bakalım! Onca yıl sonra o kadarlık ihtiyarlasın artık. Biraz harç yapıp sağlamlaşır.

Bu arada Nemci taşı itinayla çıkartır. Gördüğü karşısında bağırarak.

NECMİ: Haydaaaa!

Erdal ile Zeynel usta şaşırarak gelir.

ERDAL-ZEYNEL: Ne oluyor?

Duvarın içinde çıkan taşın yerinde bir cam şişe durmaktadır. Şaşkınlıkla bakarlar. Necmi sevinçle bağırır.

NECMİ: Buldum gavatın hazinesini buldum. Bir yerde okuduydum bulana yarısını veriyorlar.

ZEYNEL: Saçma sapan konuşmaya devam edersen tokat geliyor. Sus hele bir.

Erdal özenle şişeyi çıkarır, taşın yuvasına bakar. Temizdir. Şişeyi çok dikkatli bir şekilde sallar. Ses gelmez.

NECMİ: Abi kiralım.

ZEYNEL: Şimdi senin kafanı kırıcım.

Bu sırada şişeyi inceleyen Erdal Zeynel'e doğru

ERDAL: Bir kâğıt belki de mektup var içinde.

Merakla şişeye bakan Necmi dayanamaz.

NECMİ: Mektup mu? Belki de hazine haritasıdır.

Şişeyi kapar, Erdal ile Zeynel'in şaşkın bakışları arasında yere vurur. Kırılan şişenin içinden bir mektup çıkar. Necmi de bu arada ustasından tokadı yer!

2-İÇ-GÜN İBRAHİMİN BARI

Zeynel ile İbrahim beraber bir masada oturmaktadırlar. İbrahim mektubu incelemektedir.

İBRAHİM: Bunu Foça'da okusa okusa bir tek Feride teyze okur. Onun Rumcası Türkçesinden iyidir. Bir de Zeytinci Salih amca var, ama onun akli gidip geliyor.

ERDAL: Tarihe bakılırsa gitmeden önce yazmışlar.

İBRAHİM: Evet hatta son gece. Bak xxx 1922 Kemal Paşa'nın askerleri İzmir'e girdikten bir gün sonra.

Yan masadan kulak kabartan bir kasabalı laf atar.

KASABALI: Erdal hazine bulmuşunuz diyorlar.

ERDAL: Evet abi de, altınlar çok ağır, taşımak için araba bekliyoruz.

Gülüşmeler.

İBRAHİM: Tüm memleket gibi Foça da kafayı yedi parayla. Varsa yoksa para para...

ERDAL: Neyse hadi gel Feride Teyzeye gidelim bakalım, bu ev bize neler diyormuş.

3-DIŞ-GÜN KÜÇÜKDENİZ FERİDE TEYZENİN EVİNİN ÖNÜ

Erdal ile İbrahim Feride teyzenin evinin önündedirler. Kapıyı çalarlar. Kapı biraz geç açılır.

FERİDE: Buyurun oğlancıklarım, ne istediniz?

İBRAHİM: Benim, Feride teyze, Tuzculardan İbrahim.

FERİDE: Bunamadım daha evlatcım tanıyom seni. Hangi rüzgâr attı diye sorarım?

İBRAHİM: Biraz vaktin varsa bir şey danışacaktık, Feride teyzecim.

Feride eliyle şöyle bir saçlarına götürür. Üstüne bakar.

FERİDE: Habersiz geldiniz evlatcım. Bekleyin, üstümü başımı toparlayım, kıyamam seni.

Kapı kapanır. Erdal ile İbrahim birbirlerine bakarlar.

4-DIŞ-GÜN FERİDE TEYZENİN EVİNİN ÖNÜ

Kaldırımın üstüne koydukları sandalyelerde oturmaktadırlar. Feride teyze giyinmiş süslenmiş elinde mektup, çeviriye başlamıştır.

“Bu mektubu derin acılar içinde yazıyorum. Babamın, benim, çocuklarımın doğduğu bu evde son gecemiz.

Kötü savaş, eli kırılmalı savaş, komşuyu komşuya düşman eden, insanı yerinden yurdundan eden zalim savaş... Bizim ne suçumuz vardı.

Bugün Foça'nın bütün hristiyanları toplandı. Yerel komutan Yunan ordusunun küçük Asya savaşını kaybettiğini gözyaşları içinde açıkladı. Canımızı kurtarabilmemiz için bir an önce adalara geçmemiz gerektiğini bildirdi. Dikbaşlı oğlum Ritsos gelmeyeceğini söylüyor. Bilirim Haticesini bırakmak istemez Foça'da. Küçük kızım Eleni o giderse bahçede yeni diktiği çam ağacının çok ağlayacağını söylüyor. Belki de haklıdır.

Ben bu sokaklar, bu deniz, bu ev olmadan nasıl yaşarım. Karıma yeniden nasıl aşkla bakabilirim. Düşmanlıkların bitip bir gün yeniden bu eve dönüş umudunu koruyabilmek için bu mektubu bırakıyorum.

Sevgili ev, güzel ev bize çok güzel baktın. Eleni için çama da sahip çık. Bilirim onun da kökleri senin gibi çok sağlamdır. Yeni yaşamları kucakla. Görüşmek umuduyla...”

Feride teyze ağamaya başlamıştır. İbrahim ile Erdal da onun ağlamasına üzölmüşlerdir.

İBRAHİM: Feride teyzecim özür dileriz. Seni üzmemek istememiştik.

Feride teyze bir yandan gözyaşlarını silmeye çalışır.

FERİDE: Yaşamayan bilmez evlatcım... Yapraklar gibi savrulduk her birimiz bir yere. Ben Limni'den geldiğimde sekiz yaşındaydım. Çok şükür burada güzel bir hayatım oldu. Buranın denizi rüzgârı sahip çıktı bize.

Feride teyzenin yaşlı gözleri uzaklara dalar.

FERİDE: Ama varsa yoksa o çocukluğum. O sokaklar, doğduğum ev. İnsan her zaman çocukluğunu arıyor. Ah! Hele ki yaşlanınca... Rüyalarım çocukluğumun sokaklarından hiç kurtulamaz.

Küçük bir kız çocuğunun eski taş evlerle dolu sokaklarda koşturtmasını görürüz (sepye).

FERİDE: Ah da kıyamam, ben kendime değil, Eleni'nin çamına ağlıyorum.

(Başka bir kadın sesi küçük kızı çağırarak)

SES: Eleni, Feride

Küçük kızın kameraya bakışında donarız.

SON

MY LOST CHILDHOOD

1- INT. – DAY – OLD STONE HOUSE

House is under restoration. In the garden of the house, arthitecture Erdal giving information to the owners of the house. Workers working in the house.

ERDAL: We finished the side walls. Now peeling the walls of the entrance. To make it look like original we need to be ver careful.

He is talking under the pine tree.

ERDAL: So we are a little slow. I hope when you come back the walls will be finished. You could sit under the a century year old pine tree.

While conversation going on we see the workers inside.

NECMİ: Brother Zeynel i dont get those non muslims. They engraved the construction date of the building, the first letters of the master who consturcted it on walls. Look at my parents. They took my identity card when i was 3 years old.

ZEYNEL: İts not bad then; you are 3 years younger according to your identity card.

Erdal hangs up the phone, comes closer to them. Sits near entrance.

ERDAL: How is it going?

ZEYNEL: Answering Necmi's questions... He cannot understand the owners of this houses and the master who constructed them. How can a wall engraved this lovely can stand 140 years. And those ties that worbs couldnt destroy. New ones begins to move from their places in 2 months. Is this possible?

ERDAL: Look Nemci its 140 years olda but stil standing. Who knows what he had seen in those years?

ZEYNEL: Doesnt have a mouth to tell us Mr. Erdal.

ERDAL: For me all have eyes, mouthes and souls...

NECMİ: Goodness gracious!

They go on working and laughing. A stone, on the wall that Necmi is working moves from its place.

NECMİ: They engraved lovely but look its moving like a rotten teeth.

ZEYNEL: So why are you here? After those years its normal. Strengthen it by some plaster.

Nemci removes the Stone carefully. He sees something and shouts.

NECMİ: Giddap!

Erdal and Zeynel comes confused.

ERDAL – ZEYNEL: Whats happening?

There is a glass bottle in the hole of the removed stone. They look confused. Nemci shouts happily.

NECMİ: I found it! I found non muslims treasure. I have read it somewhere; they are giving half of the treasure to the one who finds.

ZEYNEL: If you go on this bullshit a slap is coming. Shut up!

Erdal takes off the bottle carefully. Looks into the hole. There is nothing else. Shakes the bottle carefully. Cant hear anything.

NECMİ: Lets break it.

ZEYNEL: Now i will break your bones.

Erdal talks to Zeynel while examining the bottle.

ERDAL: A paper, maybe a letter inside.

Nemci cant hold himself.

NECMİ: A letter? Maybe its a treasure map.

Takes the bottle quickly and, while others looking at him shocked, hits to the floor. A letter comes out of broken bottle. Nemci slapped by his master Zeynel.

2- INT. – DAY – İBRAHİM'S BAR

Erdal and İbrahim sitting on the table together. İbrahim checking the letter.

İBRAHİM: In all Foça only Aunt Feride can read this. Her Greek is better than her Turkish. Also oil producer Salih can do it but his mind not proper.

ERDAL: Look at the date. They wrote it before leaving.

İBRAHİM: Yes maybe even last night. Look xxxx 1922. One day after Kemal's Soldiers came to İzmir.

A villager listening from another table.

VILLAGER: Erdal, they are saying you found a treasure.

ERDAL: Yeah right but gold is so heavy we are waiting for the car to carry all.

All laughs.

İBRAHİM: As all country, people in Foça also getting crazy about money. Money Money Money...

ERDAL: Anyway, let's go to Aunt Feride and let's see what this house is telling us.

3- EXT. – DAY - KÜÇÜKDENİZ – INFRONT OF AUNT FERİDE'S HOUSE

Erdal and İbrahim arrives to her house. Knock the door. After a while she opens the door.

FERİDE: Welcome my sons, what do you want?

İBRAHİM: It's me Aunt Feride; İbrahim from Tuzcular.

FERİDE: I didn't get senile yet my son. I know who you are. So what brings you here? I am asking this...

İBRAHİM: If you have some time we want to ask something Aunt Feride.

Feride touches to her hair. Looks to herself.

FERİDE: You came without telling my son. Wait I will change my suits.

She closes the door. Erdal and İbrahim looks to each other.

4- EXT. – DAY – INFRONT OF AUNT FERİDE'S HOUSE

All are sitting on chairs on the sidewalk. Aunt Feride has new clothes and begins to translate.

“I am writing this letter in so big pain. This is our last night in this house where my father, myself and my children was born. Bad war, Damn war, making neighbours enemies to each other, making people to leave their homeland... merciless war... What was our fault.

Today all Christians in Foça came together. Local commander told us Greek army lost Little Asian War in tears. To save our lives we need to go to the islands as soon as possible. My stubborn son Ritsos saying he will not come. I know he can't leave his Hatice in Foça. My little girl Eleni saying her pine tree will cry too much if she leaves him. Maybe she is right.

How can I live without these streets, this sea. How can I look to my wife with love again. Hoping all the hate will finish one day and we can come back to this house I am letting this letter.

Dear house, beautiful house you look after all of us very nice. Take care of pine tree for Eleni. I know his roots are so strong like yours. Hug new lives. Hoping to see you again...”

Aunt Feride begins to cry. İbrahim and Erdal helpless and sad by her crying.

İBRAHİM: Aunt Feride we are sorry. We didn't want to make you sad.

Aunt Feride while wiping her tears.

FERİDE: The one who didn't live those can't know my son... Like rootless leaves all of us thrown into the air. When I came back from Limni I was 8 years old. God bless I had a good life here. The sun and the sea took care of us.

Feride looks away.

FERİDE: But my childhood. Those streets, the house I was born. A human always misses for his childhood. Ah! Especially when you get old... In my dreams I can't get rid off from the streets of my childhood.

We see a little girl running on the streets with many stone houses around (SEPIA)

FERİDE: Oh my, I am not crying for myself. I am crying to Eleni's pine tree

(Another woman's voice, calling the little girl)

WOMAN'S VOICE: Eleni, Feride...

The movie freezes when the little girl looking into the camera.

THE END

ÖZGEÇMİŞ

1975 Almanya doğumlu olan Durak, ilk, orta ve lise eğitimini İzmir’de tamamladı. Dokuz Eylül üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema-Televizyon Bölümü’nden mezun oldu. 1999 yılında geldiği İstanbul’da çeşitli televizyon dizilerinde yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. Çeşitli film ve televizyon dizilerinde senaryo çalışmaları da bulunan Durak, evli ve bir kız çocuğu annesidir.

Filiz DURAK

